

Търновградъ се веселѣше. Отъ време на време хладниятъ пролѣтень вѣтъръ отвѣваше радостнитѣ викове на тѣлпитѣ, думкането на тѣпанитѣ и проточения писъкъ на гайдитѣ отъ широкитѣ ливади извънъ градскитѣ стени, нагоре къмъ непристъпната горда твърдина на Царевецъ.

И тия ликуващи провиквания, тоя пѣстъръ глѣчь, свирнитѣ, необузданата веселба, изпълваха съ възторгъ и тържество сърцето на този, който се бѣ увѣнчалъ преди нѣколко месеца като Асѣнь Борилъ, императоръ на българитѣ. Изпълваше съ гордостъ и ненаситната душа на оная, която не се бѣ посвѣнила да свали вдовишкото було и да го замѣни съ новъ браченъ вѣнецъ, преди да измине дори половинъ година отъ смъртъта на великия Иваница.

Народътъ се веселѣше. Имаше ли хлѣбъ и зрелище — той можеше да забрави, че отъ Солунъ непобедимитѣ Калоянови войски бѣха върнали мъртвото, осолено тѣло на своя царь, починалъ при твърде чудни обстоятелства. Можеби истината се носѣше като опасна мълва отъ ухо на ухо, все пакъ едвали нѣкой се съмняваше въ черната измама, която крепѣше новия царски престолъ, но поудобно бѣше въ тия неспокойни времена да се приеме за вѣрно само това, което бѣше угодно на силнитѣ.

Тия, които бѣха на обратното мнение отдавна вече не съществуваха въ предѣлитѣ на българската държава: изгонени, заточени, избѣгали, посѣчени.

Останалитѣ — бѣха свели примирено глава предъ новия повелитель. Нѣкои отъ слабостъ. Други помамени отъ жажда за власть и слава.

Асѣнь Борилъ знаеше това много добре.

И затова той щедро раздаде милости и отличия, провъзгласи нови деспоти и севастократори, издигна слаби власти въ велико болярско достойнство, позволи на кумански войводи да си строятъ кули въ области близо до престолнината, назначи вѣрния си великъ боляръ Никола за държавенъ логотетъ намѣсто на князь Белота, а куманския вождъ Коца направи протостраторъ на цѣлата българска конница.